

Ændringsforslag nr. 3 forkastedes, idet 13 stemte for, 96 imod.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 98 stemmer (S, V, KF, RV, FP, CD og DF) mod 13 (SF og EL).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Tredje behandling af lovforslag nr. L 136: Forslag til lov om ændring af lov om buskørsel.

Af trafikministeren (Jan Trøjborg).
(Fremsat 13/12 95. Første behandling 19/1 96. Betænkning 14/5 96. Anden behandling 21/5 96. Tillægsbetænkning 30/5 96).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 59 stemmer (S, SF, RV, EL og CD) mod 50 (V, KF, FP og DF).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Tredje behandling af lovforslag nr. L 109: Forslag til lov om støtte til jordbrugets strukturudvikling og til økologisk jordbrug m.v.

Af landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen).
(Fremsat 6/12 95. Første behandling 10/1 96. Betænkning 15/5 96. Anden behandling 24/5 96).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 103 stemmer (S, V, KF, SF, RV, EL og CD) mod 6 (FP og DF).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Tredje behandling af lovforslag nr. L 159: Forslag til lov om ændring af lov om Dansk Landbrugs Realkreditfond. (Ophævelse af eneretten).

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.
(Fremsat 16/1 96. Første behandling 30/1 96. Betænkning 21/5 96. Anden behandling 24/5 96. Tillægsbetænkning 28/5 96).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kirsten Jacobsen (FP):

Efter førstebehandlingen af dette enkle forslag, som kun går ud på at ophæve et monopol, så det jo ud til, at der var stor velvilje i Folketinget over for at få fjernet dette monopol, som har været til skade for dem, det i grunden skulle gavne.

Uendelig mange eksempler har været fremlagt både i dagspressen og for udvalget på, hvordan Dansk Landbrugs Realkreditfond har varetaget og misrøgtet monopolen, som har betydning, at landmænd har fået højere finansieringsudgifter, end de ellers skulle have, man har skullet betale dobbelte lånesagsgebyrer, man har skullet betale dobbelte administrationsbeløb, osv. osv.

I forbindelse med konverteringsbølgen, hvor man skulle omlægge de højt forrentede kontantlån til de lavtforrentede, sad uendelig mange landmænd tilbage i en situation, hvor Dansk Landbrugs Realkreditfond simpelt hen blokerede for omlægning, fordi omlægningen selvfølgelig ville betyde, at det foranstående lån blev større på grund af omkostninger osv.

Også i de tilfælde, hvor den almindelige kreditforening sagde: Nå, men det er også lige meget, så vil vi godt tage hele lånet selv, så slipper I for hele risikoen, sagde Dansk Landbrugs Realkreditfond: Nej, vi opgiver ikke monopolen, vi viger ikke. Hvem var taberen? Det var den enkelte landmand.

Men efter den positive første behandling, ja, så gik altså partimaskinerne i gang rundt omkring, som det er normalt herinde, og der kom de besynderligste begrundelser for, hvorfor man alligevel ikke skulle ophæve dette her monopol.

I SF har man et eller andet lønligt håb om, at dispensationen fra EU's kapitalkrav på et eller andet tidspunkt vil give en mulighed for, at nogle økologiske landmænd kan låne penge særlig billigt, og det kan man jo så tro på eller lade være. Enhedslisten siger, at man er imod ud fra større landbrugspolitiske betragtninger – hvad det så end er – men det er i hvert fald noget, jeg kan forholde mig til. Socialdemokratiet og de andre regeringspartier siger slet ingenting, men det plejer de heller ikke. De har jo for vane ikke at svare på noget som helst.

Men så kommer det morsomme: Tilhængerne af forslaget, Venstre og Det Konservative Folkeparti, som på alle andre leder kæmper mod monopoler, indtager en morsom holdning. Det burde egentlig være obligatorisk læsning for folketingsmedlemmerne at læse betænkningen og se argumentationen fra Venstre og Det Konservative Folkeparti, hvor man dels siger: Jaja, vi vil af med monopolerne, men vi vil kun lave en delvis liberalisering med et monopol på 10-15 pct. Det vil sige, at man slet ikke har gjort sig nogen overvejelser om, hvordan det bedst kunne afskaffes.

Men det er der åbenbart nogle, der har fortalt dem i mellemtiden, for nu skal der lige pludselig være en fornyet udvalgsbehandling, og så bliver tillægsbetænkningen helt anderledes morsom: Nu har man fundet ud af, at det betækningsbidrag, man afgav, kun var en undskyldning for at lade være med at gøre det, man havde sagt, man ville gøre, og det måtte man så forklare sig ud af på en eller anden måde. Og nu er det helt, helt andre begrundelser, der gør sig gældende.

Jeg er nødt til at sige, at hvis der havde været tale om et nyt parti eller helt nye folketingsmedlemmer, ville jeg aldrig have taget den sag op. Men i hvert fald Venstres ordfører på området er kendt og respekteret for sin store viden om realkredit, og hvordan det her har kunnet passere gennem hr. Jens Hald Madsens hænder kunne det være meget morsomt at få en forklaring på.

Men det, vi kommer ud for, når vi stemmer, er altså, at Fremskridtspartiet har sagt til Venstre og De Konservative, at hvis det skal handle om, at lånegrænsen for landbruget skal være 70 pct., skulle det ikke skorte på vilje fra vores side. Det skriver vi i betænkningen. Og hvis der skulle være sikkerhed for, at økonomiministeren også implementerede de 70 pct., hvis et flertal bad om det, ville vi lade ikrafttrædelsesbestemelsen være af en sådan art, at lovforslaget først trådte i kraft, når de 70 pct. var implementeret. Alle indvendinger blev altså imødekommet.

Men nu står vi alligevel med denne meget morsomme tillægsbetænkning, og jeg kan fortælle Venstre og De Konservative, og især hr. Jens Hald Madsen, at den skal blive indrammet og hængt op på mit kontor og blive fremvist om mange år, når hr. Jens Hald Madsen er blevet et erfarent medlem af dette Ting.

Jens Hald Madsen (V):

Venstre har set positivt på forslaget, fordi vi netop synes, det er bedst med fri konkurrence og derfor er imod monopoler. Men jeg vil gerne pointere, at vi mener også, det er vigtigt at tage højde for konsekvenserne af at ophæve dette monopol, og jeg tror ikke, at hverken fru Kirsten Jacobsen eller andre helt kan gennemskue de kreditpolitiske og økonomiske konsekvenser af at ophæve DLR's monopol.

Det afgørende for os har været den kritik, der er kommet fra Nationalbanken og Økonomiministeriet om selve lånegrænseproblematikken: Hvis man foretager en liberalisering, vil man få

en lånegrænse på 60 pct., og det vil forringe vilkårene for landmændene. Derfor har det været afgørende for Venstre, at vi i udvalgsarbejdet prøvede at få mere viden om, hvad konsekvenserne ville være: Ville der komme nogle indlåsningskonsekvenser ved tynde obligationsserier, osv. osv.? Det har vi ikke fået helt klart styr på endnu, og fru Kirsten Jacobsen ved jo også, at realkreditloven skal ændres, hvis vi skal arbejde med nogle andre lånegrænser.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg kunne høre på hr. Jens Hald Madsen, at jeg selvfølgelig ikke tog fejl, når jeg mente, at hr. Jens Hald Madsen kender realkreditloven udmærket, for det benyttede han sig fint af ved at tale om noget andet.

Det handler jo om, at de økonomiske konsekvenser, som Venstre ikke er i stand til at overskue i dag, var Venstre i hvert fald delvis i stand til at overskue den 21. maj, da udvalget afgav betænkning. Venstre skriver jo i sit betænkningsskildring, at man vil lave en delvis liberalisering af loven ved at hæve den nuværende grænse mellem enheds- og tolagsbelåning fra 45 pct. til 60 pct., og så er der jo kun de sidste 10 pct. tilbage.

Men det, der er sket, og det, der vel nok er sandheden, er, at da betænkningsskildringen var skrevet, fandt Venstre ud af, at det ville være værre end at stemme for forslaget i dets oprindelige form, for nu ville det være helt sikkert, at DLR i hvert fald ikke kunne fortsætte. Men i stedet for at indrømme det skriver man denne skildring, som er så morsom, fordi argumenterne er helt, helt anderledes. Og hr. Jens Hald Madsens tale var endnu mere anderledes end tillægsbetænkningen, for nu er det indlåsningseffekten, man taler om, så nu er vi tilbage ved førstebehandling. Vi har fået utallige svar på spørgsmålet om det punkt, det var vi for længst færdige med den 21. maj.

Men lad mig slutte med at sige, at jeg kan konstatere, at de liberale partiers tale om, at man er imod monopoler, holder kun, til man skal trykke på knapperne. Så finder man nogle begrundelser for, hvorfor liberalismen alligevel skal forblive i lommen, og det tager vi til efterretning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget forkastedes, idet 6 (FP og DF) stemte for, 101 (S, V, KF, SF, RV, EL og CD) imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Tredje behandling af lovforslag nr. L 232: Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsløshedsforsikring m.v.

Af Aage Frandsen (SF) m.fl.

(FremSAT 9/4 96. Første behandling 17/4 96. Betænkning 23/5 96. Anden behandling 28/5 96. Tillægsbetænkning 29/5 96).

Der var stillet 2 ændringsforslag i tillægsbetænkningen.

Uden for tillægsbetænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Forhandling

Jette Gottlieb (EL):

Enhedslisten har stillet et ændringsforslag, som forringer SF's forslag, selv om vi synes, SF har stillet et udmærket forslag. Men det er ment som en udstrakt hånd til regeringen, et tilbud om en sikker sti, så den kan liste sig ud af det hjørne, den har malet sig op i.

Der er ingen – heller ikke regeringen – der synes, det er fornuftigt, at mennesker, der forsøger at gennemføre en uddannelse om aftenen, samtidig med at de har et fuldtidsarbejde, bliver tvunget til at vælge mellem at droppe uddannelsen eller at miste både løn og dagpenge, hvis de f.eks. bliver sæsonfyret. Der er ingen, der synes, at netop den gruppe, som i et og alt opfylder alle de krav, systemet stiller om flid, arbejdsomhed, god vilje og initiativ til at videreuddanne sig, skal rammes på brødet. Jeg er derfor meget spændt på, hvor stærkt regeringspartierne medlemmer i grunden ryster på hånden, når der skal stemmes om lovforslaget, som de efter det sidste forlydende alligevel vil stemme imod.